

Bărăganul

Vasile Alecsandri

Pe cea câmpie lungă a cărei tristă zare
Sub cer, în fund, departe, misterios dispare,
Nici casă, nici pădure, nici râu răcoritor,
Nimic nu-nveselește pe bietul călător.

Pustietatea goală sub arșița de soare
În patru părți a lumii se-ntinde îngrozitoare,
Cu iarba-i mohorâtă, cu negrul ei pământ,
Cu-a sale mari vârtejuri de colb ce zboară-n vânt

De mii de ani în sânu-i dormind, zace ascunsă
Singurătatea mută, sterilă, nepătrunsă,
Ce adoarme-n focul verii l-al grierilor hor
Și iarna se deșteaptă sub crivăț în fior.

Acolo floarea naște și moare-n primăvară,
Acolo pierе umbra în zilele de vară,
Și toamna-i fără roadă, ș-a iernii vijelii
Cutrieră cu zgomot pustiile câmpii.

Pe cea savană-ntinsă și cu sălbatic nume,
Lung ocean de iarbă necunoscut în lume,
O cumpănă se-nalță aproape de un puț,
Și-n orizon se-ndoaie ca gâtul unui struț.

Un car cu bivoli negri a stat lângă fântână.
Vro doi români în soare ș-o sprintenă română
Înconjură ceaunul ce fierbe fumegos
Pe foc, și mai departe un câne roade-un os.

Pe car un copilandru privește-n depărtare...
Zadarnic ochii-i zboară din zare-n altă zare!
Nici casă, nici pădure, nici râu răcoritor,
Nimic nu se arată pe câmpul de mohor!

Din vreme-n vreme numai, lungi șiruri de cocoare
Sub bolta albăstrie zbor tainic călătoare,
Și vulturi mari, prădalnici, cu gheare înarmați,
S-adună, lăsând puii pe vârfuri de Carpați.

Ah! dulce, glorioasă și mult strălucitoare
Va fi ziua de viață, când, pe sub mândrul soare,
Trecând în repejune, un zmeu cu-aripi de foc

Goni-va trista moarte ce zace-n acest loc!

Mult vesel va fi câmpul când veșnica-i tăcere
Va dispărea deodată la glasul de-nviere
Ce scoate zmeul falnic din gura lui de fer,
Vestind noua răpire a focului din cer!